

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

J.R.R. Tolkien

ÎNTOARCEREA REGELUI

A treia parte a trilogiei
STĂPÂNUL INELELOR

Ediție revizuită și adăugită

editura rao

Cuprins

<i>Sinopsis</i>	7
CARTEA A CINCEA	
I Minas Tirith	21
II Trecerea Frăției Sure	62
III Adunarea din Rohan	90
IV Asediul Gondorului	113
V Marșul rohirrimilor	153
VI Bătălia de pe Câmpiile Pelennor	168
VII Rugul lui Denethor	186
VIII Casele Tămăduirii	199
IX Ultimul Sfat	221
X Poarta Neagră se deschide	239
CARTEA A ȘASEA	
I Turnul din Cirith Ungol	259
II Tărâmul Umbrei	290
III Muntele Osândeii	317
IV Câmpia Cormallen	342
V Majordomul și Regele	358
VI Multe despărțiri	382
VII Spre casă	405
VIII Se face curățenie în Comitat	418
IX Limanurile Cenușii	453

ANEXE

Anexa A: Hronicul regilor și al cărmuitorilor	468
Anexa B: Povestea anilor	560
Anexa C: Arbori genealogici	589
Anexa D: Calendarul Comitatului	594
Anexa E: Scrierea și ortografia	606
Anexa F: Limbile și popoarele celui de-al treilea Ev	628
Indicele poemelor și cântecelor	651
Postfață	654

Sinopsis

Aceasta este partea a treia din STĂPÂNUL INELELOR. Din prima parte, Frăția Inelului, ați aflat cum Gandalf cel Sur a descoperit că inelul care se găsea la Frodo hobbitul era, în fapt, acel Inel unicat, Unul, stăpân peste toate Inelele Puterii. Vi s-a povestit cum au fugit Frodo și tovarășii săi din liniștitul Comitat, locul lor de baștină, urmăriți de teroarea Călăreților Negri din Mordor, până când, cu ajutorul lui Aragorn, Pribeagul din Eriador, au trecut prin pericole de moarte și au ajuns, în cele din urmă, în Casa lui Elrond din Vâlceaua Despăcată.

Acolo a fost ținut Marele Sfat al lui Elrond, la care s-a hotărât să se încerce distrugerea Inelului, iar Frodo a fost ales drept Purtător al Inelului. Tot acolo au fost aleși și Însoțitorii Inelului, care aveau să-l ajute pe Frodo în încercarea la care era supus: anume să ajungă la Muntele de Foc din Mordor, tărâmul Dușmanului însuși, singurul loc unde Inelul putea fi nimicit. Din această Frăție făceau parte Aragorn și Boromir, fiul Seniorului din Gondor, reprezentând seminția oamenilor; Legolas, fiul regelui elfilor din Codrul Întunecat, din partea elfilor; Gimli, fiul lui Glóin de la Muntele Singuratic, ales dintre gnomi; Frodo cu servitorul său, Sam cel Înțelept, și cele două rubedenii mai tinere, Meriadoc și Peregrin, din partea hobbiților, și Gandalf cel Sur.

Însoțitorii Inelului au călătorit în ascuns departe de Vâlceaua Despăcată din Nord, până când, împiedicați în încercarea lor de a străbate trecătoarea înaltă din Caradhras pe timp de iarnă, au fost călăuziți de Gandalf prin poarta tainică și au pătruns în Minele cele întinse ale Moriei, căutând un drum pe sub munți. Acolo Gandalf, încleștat într-o luptă cu un spirit înspăimântător din adâncuri, s-a prăbușit în abisul întunecat. Dar Aragorn, care s-a dovedit a fi moștenitorul încă nemărturisit al vechilor Regi din Apus, a izbutit să-i călăuzească mai departe, prin Poarta de Răsărit a Moriei, prin Lórien, ținutul elfilor, la vale pe Marele Râu Anduin, până au ajuns la Cascada Rauros. Știau de-acum că drumul le era pândit de iscoade și că acea creatură pe nume Gollum, care avusese odată în stăpânire inelul și dorea încă și acum să-l aibă, se ținea pe urmele lor.

Sosise momentul să se hotărască dacă o luau spre est, spre Mordor, ori se duceau cu Boromir în ajutorul locuitorilor din Minas Tirith, orașul de căpetenie al Gondorului, în războiul ce se pregătea, ori se despărțeau. Când a devenit limpede că Purtătorul Inelului era hotărât să-și continue călătoria fără de speranță în țara Dușmanului, Boromir a încercat să pună cu forța mâna pe Inel. La sfârșitul primei părți, Boromir cădea sub vraja Inelului; Frodo scăpa și fugea împreună cu servitorul său, Sam cel Înțelept; iar ceilalți din Frăție s-au împrăștiat care încotro, când au fost atacați pe neașteptate de războinicii orci, unii aflați în serviciul Seniorului Întunecimii din Mordor, alții, în același trădătorului Saruman din Isengard. Căutarea în care pornise Purtătorul Inelului părea de pe acum sortită dezastrului.

A doua parte (Cărțile a Treia și a Patra), Cele două turnuri, relatează despre faptele tuturor Însoțitorilor Inelului după destrămarea Frăției. Cartea a Treia arăta cum s-a căit și a murit Boromir, și cum, drept funeralii, a fost așezat într-o

barcă și împins către Cascada Rauros, cum au fost luați prizonieri Meriadoc și Peregrin de către războinicii orci care i-au dus spre Isengard, traversând câmpiile răsăritene din Rohan, și cum au fost urmăriți de către Aragorn, Legolas și Gimli.

Apoi au apărut Cavalerii din Rohan. O companie avându-l în frunte pe Mareșalul Éomer i-a înconjurat pe orci la hotarele Codrului Fangorn și i-a nimicit; dar hobbiții apucaseră să fugă în codru și acolo s-au întâlnit cu Arborebărbos Entul, stăpânul neștiut al Codrului Fangorn. Alături de el au fost martori la trezirea mâniei în poporul Arborilor și i-au văzut pe aceștia pornind împotriva ținutului Isengard.

În acest răstimp, Aragorn și prietenii săi s-au întâlnit cu Éomer, care se întorcea de la bătălie. El le-a dat cai, iar ei s-au îndreptat spre codru. Acolo, în vreme ce-i căutau în zadar pe hobbiți, s-au întâlnit din nou cu Gandalf, reîntors din moarte, care se numea acum Călărețul Alb, deși purta aceleași straie sure dintotdeauna. Laolaltă au străbătut ținutul Rohan și au ajuns în sălile cele mari ale Regelui Théoden din Obște, unde Gandalf l-a tămăduit pe bătrânul rege și l-a salvat de vrăjile lui Limbă de Vierme, ticălosul său sfetnic, aliatul de taină al lui Saruman. Apoi, împreună cu regele și oastea sa, au pornit împotriva oștirilor din Isengard și au luat parte la victoria disperată de la Cetatea Cornului. După acestea, Gandalf i-a dus pe toți la Isengard, unde au găsit marea fortăreață transformată în ruine de către poporul Arborilor, iar pe Saruman și pe Limbă de Vierme, asediați în invincibilul turn Orthanc.

În tratativele purtate în fața porților, Saruman a refuzat să se căiască, drept pentru care Gandalf i-a luat cărja și i-a rupt-o, lăsându-l în paza enților – poporul Arborilor. De la o fereastră înaltă, Limbă de Vierme a aruncat cu o piatră în Gandalf, dar nu l-a nimerit. Piatra a fost ridicată de Peregrin. S-a dovedit că aceasta nu era altceva decât unul

dintre cei trei palantiri care mai supraviețuiseră – Pietrele Văzătoare din Númenor. În timpul nopții, Peregrin a căzut pradă ispitirii Pietrei; a furat-o, s-a uitat la ea și astfel i s-a dezvăluit lui Sauron. Cartea a Treia se încheia prin venirea unui nazgûl asupra câmpiilor din Rohan, un Duh al Inelelor călare pe un armăsar, și cu amenințarea iminentă a războiului. Gandalf i-a dat palantirul lui Aragorn și, luându-l pe Peregrin cu sine, a plecat călare spre Minas Tirith.

Cartea a Patra i-a avut drept eroi pe Frodo și pe Sam cel Înțelept, pierduți între mohorâtele dealuri Eryn Muil. Ni se povestește cum au scăpat din acel ținut și cum au fost prinși din urmă de către Sméagol-Gollum; cum Frodo a reușit să-l îmblânzească și aproape că i-a înfrânt răutatea, făcându-l să le arate drumul prin Smârcurile Morților și prin ținutul pustiit până la Morannon, Poarta Neagră a Ținutului Mordor de la Miazănoapte.

Pentru că acolo le-a fost peste putință să pătrundă, Frodo a acceptat sfatul lui Gollum, anume să caute o „intrare tainică” pe care o știa el, undeva în sud, în Munții Umbrei, meterezele vestice ale Mordorului. Pe drum au fost atacați de o grupă de cercetași a oamenilor din Gondor, în frunte cu Faramir, fratele lui Boromir. Aflând ce anume căutau cei doi hobbiți, Faramir a reușit totuși să nu se lase ademenit de ispita căreia îi căzuse pradă Boromir, ci să le arate drumul spre ultima etapă a călătoriei, anume Cirith Ungol, Trecătoarea Păianjenului, dar i-a prevenit că acela era un loc primejdios de moarte, despre care Gollum le spusese mai puține decât știa el însuși. Tocmai când ajungeau la Răscruce, apucând-o pe calea ce ducea la înspăimântătorul oraș Minas Morgul, o mare întunecime s-a ivit dinspre Mordor, acoperind întreg pământul. Sauron și-a trimis în luptă prima oștire, condusă de Regele cel negru al Duhurilor Inelelor: începea Războiul Inelului.

Gollum i-a condus pe hobbiți spre o cale tainică ce ocolea Minas Morgul și, pe întuneric, au ajuns în cele din urmă în Cirith Ungol. Acolo, căzând din nou sub puterea răului, Gollum a încercat să-i trădeze și să-i dea pe mâna lui Shelob, monstruoasa păzitoare a trecătorii. Dar planul său a fost dejucat de vitejia lui Sam cel Înțelept care a respins atacul lui Shelob, rănind-o.

A doua parte se încheie cu hotărârile pe care le are de luat Sam cel Înțelept. Înjunghiat de Shelob, Frodo zace ca mort; Căutarea va sfârși dezastruos dacă Sam nu se hotărăște să-și abandoneze stăpânul. În cele din urmă, el ia Inelul și încearcă să ducă la bun sfârșit Căutarea de unul singur. Dar tocmai când e pe punctul de a trece în Ținutul Mordor, apar orcii dinspre Minas Morgul și din Turnul Cirith Ungol care păzește partea de sus a trecătorii. Făcându-se nevăzut cu ajutorul Inelului, Sam cel Înțelept află din clorovăiala orcilor că Frodo nu este mort, ci doar cufundat într-un somn adânc. Dar prea târziu pornește pe urmele orcilor; aceștia duc trupul lui Frodo printr-un tunel care se termină la poarta din spate a turnului lor. Sam cel Înțelept se prăbușește fără simțire în fața porții care se închide bubuind.

Partea a treia și ultima va povesti despre planurile opuse ale lui Gandalf și Sauron, până la catastrofa cea de pe urmă și sfârșitul marelui întuneric. Dar mai întâi să ne întoarcem la soarta băătăiei din Apus.

CARTEA A CINCEA

I

Minas Tirith

De la adăpostul pelerinei lui Gandalf, Pippin privi afară. Se întrebă dacă era cu adevărat treaz ori încă mai dormea, cufundat în acel vis repede schimbător în care căzuse de când începuse marea călătorie călare. Lumea întunecată trecea cu repeziciune pe lângă ei, vântul șuiera cu putere în urechile lui. Nu zărea altceva decât stelele rotitoare și, departe, în dreapta, umbre uriașe desenate pe cer, acolo unde munții de la Miazăzi rămâneau în urmă. Somnoros, Pippin încercă să socotească în minte ceasurile și etapele călătoriei lor, dar memoria îi era amorțită, nesigură.

Călăriseră la început cu mare viteză, fără să se oprească, apoi, în zori, Pippin zărise o lucire palidă, aurie, și curând ajunseseră în orașul acela tăcut și în casa cea mare și pustie de pe deal. Abia apucaseră să se adăpostească acolo, când umbra înaripată a trecut din nou peste ei și oamenii s-au pierdut cu firea de frică. Dar Gandalf îi susurase vorbe liniștitoare, astfel că el adormise într-un colț, obosit, însă neliniștit, dându-și oarecum seama de forfota din jur, veniri, plecări, oameni vorbind între ei, Gandalf împărțind ordine în dreapta și-n stânga. Și iarăși au pornit călare și au călărit toată noaptea. Fusese a doua, ba nu, a treia noapte de când se uitase la Piatră, și la această amintire îngrozitoare se dezmetică de-a binelea, scuturat de un fior, iar șuierul vântului se umplu deodată de voci amenințătoare.

Pe cer se aprinsese o lumină, o pălălaie de foc galben în spatele unor bariere întunecate. Preț de o clipă, Pippin se ghemui înfricoșat, întrebându-se în ce țară înfiorătoare îl ducea Gandalf. Se frecă la ochi și abia atunci băgă de seamă că ceea ce vedea era luna, aproape plină, care se ridica deasupra umbrelor de la răsărit. Carevasăzică, noaptea abia începuse și călătoria avea să continue alte multe ore în întuneric. Se foi și întrebă:

– Unde suntem, Gandalf?

– Pe tărâmul Gondorului, răspunse vrăjitorul. Țara Anórien încă nu s-a sfârșit.

O vreme se lăsă din nou tăcerea. Apoi:

– Ce-i acolo? strigă Pippin dintr-odată, încleștându-se de mantia lui Gandalf. Uite! Foc, foc roșu! Sunt dragoni prin părțile astea? Uite, încă unul!

Drept răspuns, Gandalf strigă calului său:

– Zboară, lute ca gândul! Trebuie să ne grăbim. Nu mai avem timp. Vezi? Focurile de avertizare din Gondor au fost aprinse, semn că se cere ajutor. Războiul a început. Uite, e foc pe Amon Dîn și pălălaie pe Eilemach; și uite cum se aprind cu iuțeală spre apus Nardol, Erelas, Min-Rimmon, Calenhad și Halifrien, la hotarele Rohanului.

În loc să-i dea ascultare, lute ca gândul își opri galopul, mergând acum la pas, își înălță capul și necheză. Din întuneric îi răspunseră alte nechezături; curând se auzi tropăit de copite și trei călăreți se iviră, trecând pe lângă ei ca niște fantome zburătoare în lumina lunii, făcându-se nevăzuți la apus. Lute ca gândul își adună și el puterile și se avântă înainte, iar noaptea îl învălui precum un vânt vâjâitor.

Pippin simți cum îl cuprinde din nou picoteala, astfel că nu prea luă seamă la ceea ce-i spunea Gandalf despre obiceiurile din Gondor și despre Seniorul Orașului care pusese să se facă vetre pentru focurile de avertizare pe piscurile aflate de-o parte și de alta a marelui lanț de munți; și cum

Seniorul avea în acele locuri posturi de strajă unde se găseau întotdeauna cai pregătiți, gata să-i ducă pe soli până în Rohan, la Miazănoapte, și în Belfalas, la Miazăzi.

– De mult n-au mai fost aprinse focurile de la Miazănoapte, spuse Gandalf, iar în vremurile de demult ale Gondorului nici nu era nevoie de ele, căci locuitorii de-aici aveau cele Șapte Pietre.

Pippin se foi înfiorat.

– Dormi, dormi și nu te teme! spuse Gandalf. Doar nu te duci, așa ca Frodo, în Mordor, ci spre Minas Tirith, și acolo vei fi mai în siguranță decât oriunde altundeva în aceste vremuri. Dacă Gondor va fi învins ori Inelul va încăpea pe mâini străine, atunci Comitatul nu va mai fi loc de refugiu.

– Nu mă liniștesc cu nimic vorbele tale, spuse Pippin.

Cu toate acestea, somnul îl cuprinse pe de-a-ntregul. Și înainte să se cufunde încă o dată într-un vis adânc, își mai aminti doar de o străfulgerare a vârfurilor albe și înalte, sclipind precum niște insule plutitoare deasupra norilor atunci când prinseră razele lunii ce apunea. Mai apucă să se întrebe pe unde s-o fi aflând Frodo, dacă ajunsese de-acum în Mordor, sau zăcea mort pe undeva, și nu avea de unde ști că Frodo, aflat undeva departe, se uita la aceeași lună care apunea dincolo de Gondor cu mult înainte să se ivească zorii.

Pippin se trezi din pricina zvonului de glasuri. Trecuseră încă o zi de fereală și o noapte de spaime. Se iveau zorii: frigul începutului de zi, neguri cenușii, reci, care-i împresurau. Lute ca gândul stătea lângă ei și din trupul lui asudat se înălțau aburi, grumazul însă și-l ținea drept, fără să dea semne de oboseală. Alături se afla o mulțime de oameni înveșmântați în mantii grele, iar în spatele lor se ivea din negură un perete de piatră. Părea pe jumătate ruinat, dar, înainte să se ridice de tot vâlurile nopții, au început să se audă zgomote de muncă zorită: lovituri de ciocane, zăngănit

de mistrii, scârțâit de roți. Torțe și facle luceau stins ici și colo prin ceață. Gandalf stătea de vorbă cu oamenii aceia care îi ațineau calea; ascultându-i, Pippin își dădu dintr-odată seama că despre el vorbeau.

– Mda, așa e, te cunoaștem, Mithrandir, spunea mai-marele oamenilor, și cunoști parolele celor Șapte Porți, prin urmare, ești liber să treci. Dar pe însoțitorul tău nu-l cunoaștem. El ce este? Un gnom ieșit din munții de la Miazănoapte? Nu vrem să avem picior de străin pe meleagurile noastre la această vreme, decât dacă sunt războinici puternici în al căror ajutor și credință ne putem pune nădejdea.

– Voi pune chezașie pentru el în fața tronului lui Denethor, nu se lăsă Gandalf. Cât despre vitejia lui, nu se poate măsura cu înălțimea pe care o are. A trecut prin mai multe bătălii și pericole decât ai făcut-o tu, Ingold, cu toate că ești de două ori mai înalt decât el, iar acum vine de-a dreptul din toitul luptelor de la Isengard, despre care aducem vești. Și este cuprins de o mare oboseală, căci altfel l-aș trezi. Numele lui este Peregrin, un om neînchipuit de curajos.

– Om? făcu neîncrezător Ingold, și ceilalți izbucniră în râs.

– Om! izbucni Pippin, trezit de-a binelea. Om! Auzi vorbă! Ba sunt hobbit și tot atât de curajos pe cât sunt de om... poate doar pe ici, pe colo, când e nevoie. Să nu vă lăsați amăgiți de Gandalf!

– Mulți care au făcut fapte și mai mari n-ar putea-o spune mai bine, zise Ingold. Dar ce-i un hobbit?

– Un piticuț, răspunse Gandalf. Nu, nu acela despre care s-a tot vorbit, adăugă el văzând mirarea de pe fețele oamenilor. Nu acela, ci unul din neamul lui.

– Da, și unul care a călătorit cu el, adăugă Pippin. Și Boromir din orașul vostru a fost cu noi și m-a salvat din zăpezile de la Miazănoapte, și până la urmă a fost ucis în timp ce mă apăra de mulți vrăjmași.

– Tăcere! ceru Gandalf. Vestea despre această nenorocire ar fi trebuit spusă mai întâi tatălui.

– Am bănuț-o mai demult, zise Ingold, căci au fost tot felul de semne rele pe aici în ultima vreme. Acum însă treceți iute! Căci Seniorul Orașului Minas Tirith va fi nerăbdător să vadă pe oricine aduce vești despre fiul său, fie că e om, fie...

– Hobbit, completă Pippin. Nu prea am cum să-l ajut pe stăpânul vostru, dar voi face tot ce voi putea, în amintirea lui Boromir cel Viteaz.

– Să călătoriți cu bine! le ură Ingold; oamenii se dădură la o parte ca să-i facă loc lui Iute ca gândul și drumeții trecură printr-o poartă mică din zid. Fie ca sfaturile tale, Mithrandir, să-l ajute pe Denethor în ceasul ăsta de cumpănă și pe noi așijderea! strigă Ingold în urma lor. Numai că se spune că obiceiul tău, Gandalf, e să vii cu vești despre suferințe și primejdii.

– Asta pentru că vin arar, doar atunci când e nevoie de ajutorul meu, răspunse Gandalf. Cât despre sfaturi, vouă v-aș spune că v-ați apucat prea târziu să dregeți zidul Pelennorului. Curajul va fi cea mai bună pavază împotriva furtunii ce va veni – curajul și speranța pe care vă voi aduce-o eu. Căci nu toate veștile mele sunt rele. Lăsați acum mistriile și ascuțiți-vă săbiile!

– Sfârșim treaba înainte de lăsatul serii, mai zise Ingold. Partea asta de zid va fi ultima ce va fi folosită drept apărare: aici pericolul de atac este cel mai mic, căci de această parte se află prietenii noștri din Rohan. Îi cunoști întru câtva? Or să răspundă oare chemării noastre, ce crezi?

– Da, or să vină. Numai că ei au purtat multe bătălii ca să vă apere. Drumul ăsta nu mai este sigur, cum nu mai e nici un altul. Fiți cu băgare de seamă! Dacă nu era Gandalf Corb-de-Furtună, ați fi avut parte în Anórien de-o întregă

oaste vrăjmașă, nu de Cavalerii din Rohan. Și primejdia încă n-a trecut. Cu bine, și să nu care cumva să dormiți!

Acestea fiind zise, Gandalf păși pe întinderea vastă de pământ aflată dincolo de Rammas Echor. Așa numeau oamenii din Gondor zidul exterior pe care îl construiseră cu mare trudă după ce Ithilien căzuse sub umbra Dușmanului. Pornea de la poalele muntelui și după zece leghe se întorcea tot acolo, cuprinzând în arcu său câmpiile Pelennorului: pământuri frumoase și mănoase pe pantele lungi și terasele care cădeau până în albia adâncă a râului Anduin. În colțul cel mai îndepărtat de Poarta cea Mare a Orașului, spre nord-est, zidul se afla la patru leghe depărtare și străjuia de pe malul încrețit șesurile întinse învecinate cu râul, iar oamenii îl construiseră înalt și puternic; căci în acel loc, urmând o cale apărută de zid, drumul venea de la vadurile și podurile din Osgiliath și trecea printr-o poartă păzită de turnuri crenelate. În cel mai apropiat punct al său, spre sud-est, zidul se afla la ceva mai mult de o leghe de Oraș. În acel loc, Anduin, care făcea un cot larg în jurul dealurilor Emyrn Arnen din Ithilien de la Miazăzi, se întorcea brusc spre apus, încât zidul exterior fusese ridicat chiar pe răzorul lui; sub el se aflau cheiurile și debarcaderele din Harlond, pentru corăbiile care veneau din ținuturile de la miazăzi.

Pământurile orașului erau bogate, cultivate, acoperite de livezi, cu gospodării ce aveau cuptoare de uscat hamei și hambare, țarcuri și staule, și multe răușoare clipeau dinspre înălțimi, traversând pajiștile, până în apele Anduinului. Cu toate acestea, nu erau mulți păstori și gospodari care să locuiască în acele case, cea mai mare parte a celor din Gondor trăind în cele șapte cercuri ale Orașului sau în văile înalte ale munților de la hotare, în Lossarnach, sau și mai la miazăzi, în frumosul Lebennin, cu cele cinci izvoare ale sale. Între munți și mare trăia un popor viteaz. Erau socotiți drept oameni din Gondor, dar sângele lor era amestecat și printre

ei se găseau și din cei scunzi și oacheși la înfățișare, ai căror strămoși se trăgeau mai degrabă din oamenii de mult uitați, care sălășluiseră la adăpostul dealurilor în Anii Întunecați dinainte de venirea regilor. Dar dincolo de hotarele acestea, în regatul Belfalas, domnea prințul Imrahil, în fortăreața sa Dol Amroth, pe malul mării, și el era de sânge nobil, la fel și poporul său, oamenii aceia înalți, mândri, cu ochii cenușii ca marea.

Gandalf călări o vreme, timp în care lumina zilei prinse putere; Pippin se trezi și el și se uită în jur. La stânga zări o mare de ceață, înălțându-se ca o umbră rău prevestitoare spre răsărit; în dreapta lui însă, munții semeți își desfășurau crestele, întinzându-se de la apus până la un capăt abrupt, răpos, ca și când, în modelarea pământurilor, Râul izbucnise printr-o mare barieră, săpând o vale largă menită să devină un câmp de luptă și înfruntări în vremurile ce aveau să vină. Iar acolo unde se sfârșeau Munții Albi Ered Nimrais, Pippin zări, așa după cum îi promisese Gandalf, urieșenia întunecată a Muntelui Mindolluin, umbrele adânci, vineții ale ravenelor lui înalte, peretele, sumețit și el, albindu-se în strălucirea tot mai puternică a zilei. Iar pe pîntenul mult împins în afară al Muntelui se afla Orașul Străjuit, cu cele șapte ziduri ale sale, făcute dintr-o piatră atât de dură și de veche, încât nu păreau înălțate de mână de om, ci tăiate din stâncile pământului de către uriași.

Sub privirile uimite ale lui Pippin, zidurile de un cenușiu-șters deveniră albe, împurpurându-se ușor în lumina dimineții, și dintr-odată soarele ieși de după negura de la răsărit și trimise o rază ce lovi fața orașului. Lui Pippin îi scăpă un țipăt, căci Turnul Ecthelion, înălțat mult deasupra celui mai înalt zid, apărură parcă desenat pe cer, scăpărând ca un spin de perle și argint, înalt, frumos, fără cusur, iar fleșa strălucea de-ai fi zis că e făcută din cristale; flamuri albe fluturau pe